

Sygn. akt III CSK 318/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa H. K.

przeciwko J. G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 grudnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego oraz skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 kwietnia 2013 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temuż
Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Gospodarczy w K. wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r. zasądził od pozwanego J. G. na rzecz powódki H. K. kwotę 206 790 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym w K. toczyło się postępowanie pomiędzy stronami niniejszego sporu, dotyczące tego samego stanu faktycznego, obejmujące jedynie część roszczenia powódki, tj. za listopad 2008 r., zakończone prawomocnym wyrokiem uwzględniającym powództwo w tym zakresie (sprawa ... 417/09/S). Sąd Rejonowy uznał, że pozwany bezpodstawnie wliczał czynsz najmu do kosztów działalności obu sklepów prowadzonych przez powódkę, a w konsekwencji zasądził brakującą część prowizji na rzecz powódki.

W dniu 30 stycznia 2009 r. powódka zawezwała pozwanego przed Sądem Rejonowym w K. do próby ugodowej w zakresie kwoty 213 073 zł brutto z tytułu niezasadnie niewypłaconej prowizji wraz z ustawowymi odsetkami, jednak do zwarcia ugody nie doszło.

Przed zawarciem umów, z których powódka wywodzi dochodzone w tym procesie roszczenie, strony współpracowały w ten sposób, że powódka na podstawie umowy o pracę prowadziła sklep pozwanego przy ul. D. 3 w K. W związku ze zmianami w firmie pozwanego, niektórzy pracownicy, w tym powódka, zmienili formę zatrudnienia z umowy o pracę na umowę cywilno-prawną w ramach prowadzenia własnej działalności. Strony łączyły dwie umowy z dnia 30 czerwca 2005 r. i z dnia 1 października 2005 r. o obsługę serwisową sklepów nr 1 przy ul. D. 3 w K. i nr 2 przy ul. K. w K. Zgodnie z § 2 i 8 tych umów, powódka zobowiązała się do prowadzenia sklepów pozwanego na własny rachunek i koszt za wynagrodzeniem, w tym do zawierania umów sprzedaży w imieniu i na rzecz pozwanego jako zleceniodawcy za prowizją stanowiącą 50% miesięcznego dochodu każdego z tych sklepów.

Zgodnie z § 10 ust. 1 obu umów, dochód był rozliczany jako różnica pomiędzy wartością sprzedanych towarów w okresie rozliczeniowym w cenie sprzedaży netto (A), a wartością towarów sprzedanych liczoną w cenie zakupu netto (B), kosztami adaptacji sklepu według porozumienia stron (C) kosztami magazynowania w wysokości 1 % miesięcznie (E) oraz innymi kosztami związanymi z działalnością sklepu po ich zatwierdzeniu przez pozwanego (F). W efekcie dochód $(G) = A - (B+C+E+F)$, natomiast prowizja (H) stanowiła 50% z G. Zgodnie z § 19 ust. 1 umów powódka, jako serwisobiorca, objęła w wyłączone posiadanie lokale użytkowe, przy czym koszty najmu obciążały pozwanego jako zleceniodawcę. Stosownie do § 25 umów, integralną część umów stanowiły załączniki w niej opisane. Umowy wymieniały w § 8 ust. 1 standardy przyjęte w firmie pozwanego w odniesieniu do zawierania umów kupna - sprzedaży i wystawiania faktur.

W ramach wykonywania umów powódka, obsługując sklepy pozwanego, dokonywała zakupu towaru w imieniu i na rzecz pozwanego, wystawiając faktury zakupowe na firmę pozwanego i doręczając jemu oryginały. Z końcem każdego miesiąca powódka miała przekazywać środki uzyskane ze sprzedaży towarów do firmy pozwanego. Rozliczenie między stronami, w tym w zakresie prowizji, następowało w oparciu o wystawione przez pozwanego arkusze rozliczeniowe sklepu, które zawierały zestawienie miesięcznych przychodów kosztów każdego ze sklepów. Z kolei arkusze te stanowiły podstawę do wystawienia przez powódkę faktur obejmującą należną jej prowizję za dany miesiąc. W pozycji „inne koszty związane z działalnością sklepu” został wskazany m.in. czynsz, co obniżało dochód każdego ze sklepów i sprawiało, że należna powódce prowizja ulegała pomniejszeniu o połowę wartości czynszu najmu. Pozwany akceptował tylko te z faktur wystawionych przez powódkę, które określały prowizję na podstawie przedłożonych przez niego prowizji. Stan taki trwał przez cały czas obowiązywania umów.

Wysokość kwoty nienależnie pobranej przez pozwanego z dochodu obu sklepów (w okresie od stycznia 2006 r. do października 2008 r.) wyniosła 169 500 zł netto (z czego na sklep przy ul. D. 3 przypada kwota 63 700 zł, a na sklep przy ul. K. - 105 800 zł), po uwzględnieniu podatku Vat - 206 790 zł.

Powódka wkrótce po zawarciu pierwszej umowy z dnia 30 czerwca 2005 r. oraz po zawarciu drugiej z dnia 1 października 2005 r. zwracała się do pozwanego z uwagami dotyczącymi uwzględniania przez pozwanego czynszu najmu w kosztach sklepu, na co powód stwierdzał, że uregulowanie tych spraw nastąpi niebawem. W trakcie dalszej współpracy powódka ponawiała swoje zastrzeżenia, ale pozwany nie wykazywał chęci uregulowania problemu. Na tym tle doszło między nimi do konfliktu i zakończenia współpracy z dniem 30 listopada 2008 r.

W rozważaniach prawnych, Sąd Okręgowy, przytaczając treść przepisu art. 758 k.c., zakwalifikował łączące strony umowy, do umów agencyjnych. Zwrócił przy tym uwagę, że treść powołanego przepisu w zw. z art. 761 k.c. wyklucza możliwość obarczenia agenta stratą z prowadzonej działalności.

Z uwagi na rozbieżności stanowisk stron co do interpretacji postanowień umownych odnośnie do podstaw ustalania wysokości należnej powódce prowizji, Sąd Okręgowy, wskazując na przepis art. 65 k.c., wyjaśnił, że do wykładni oświadczeń woli stron należy zastosować tzw. metodę kombinowaną, opartą na kryterium subiektywnym i obiektywnym. Podkreślił, że jedna ze stron kontraktu może skutecznie podnosić, iż sens oświadczeń woli nadany przez nią jest prawidłowy tylko wówczas, gdy każdy uczestnik obrotu znajdujący się w analogicznej do jego sytuacji, a w szczególności dysponujący takim samym zakresem wiedzy o oświadczeniu i okolicznościach jego złożenia, zrozumiałby tak samo jego znaczenie. Zatem wybrać należy taki sens złożonego oświadczenia woli, który zostałby nadany takiemu oświadczeniu przez rozsądnego odbiorcę działającego z należytą starannością wymaganą w obrocie.

W ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach niniejszej sprawy, rozumienie sensu składanych oświadczeń woli przez rozsądnego odbiorcę, znajdującego się w analogicznej sytuacji, pokrywa się z rozumieniem sensu składanych oświadczeń woli przez powódkę. Wynika to bezpośrednio z faktu wyraźnego wskazania przez strony w umowach, że pozwany, jako zleceniodawca, ponosi koszty najmu lokali. Zawarte w § 19 ust. 1 umów postanowienie ma w ocenie Sądu charakter szczególny w stosunku do wszystkich pozostałych regulacji umownych w tej materii, a w szczególności w stosunku do § 10 ust. 1.

Wobec tego, zdaniem Sądu, pozwany niezgodnie z umowami wliczał czynsz najmu do tego rodzaju kosztów na podstawie arkuszy rozliczeniowych. Jako najemca był on stroną umów najmu lokali użytkowych i dlatego był zobowiązany do rozliczenia się z wynajmującym.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczeń, gdyż w przepisach regulujących umowę agencyjną brak szczególnej regulacji w kwestii terminu przedawnienia, co oznacza, że w sprawie ma zastosowanie ogólny trzyletni termin wynikający z art. 118 k.c.

Na skutek apelacji pozwanego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w K., Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. zmienił go w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 77.714 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2009 r. w pozostałym zakresie powództwo oddalił, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne uznał za prawidłowe, za wyjątkiem ustalenia, że na zgłaszane przez powódkę zastrzeżenia co do wliczania przez pozwanego do kosztów działalności sklepów czynszu za ich najem, pozwany obiecywał, że uregulowanie tych spraw nastąpi niebawem. W tym zakresie Sąd zeznania powódki uznał za niewiarygodne, gdyż przeczy temu zachowanie pozwanego, który od początku obowiązywania umów zawartych z powódką, wliczał do wspomnianych kosztów czynsz za najem lokali użytkowych. Poza tym, w ocenie Sądu, nie uznał on ani jednej faktury wystawionej przez powódkę obejmującej prowizję wyliczoną bez uwzględniania w ramach kosztów tego czynszu.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny przyjął poczynione ustalenia za własne oraz uzupełnił je o okoliczności niesporne między stronami. Na tej podstawie ustalił dodatkowo, że umowy z dnia 30 czerwca 2005 r. i z dnia 1 października 2005 r. były redagowane przez pozwanego, a ich treść nie była negocjowana z powódką. Podpisując umowę z dnia 1 października 2005 r., powódka знаła już stanowisko pozwanego w przedmiocie wliczania do kosztów działalności sklepu przy ul. D. czynszu za najem lokalu użytkowego.

Sąd Apelacyjny uznał, wbrew stanowisku powódki, że sądy obu instancji rozpoznające niniejszą sprawę nie były związane orzeczeniem w sprawie ... 417/09/S, gdyż tamta sprawa była prowadzona w obu instancjach w postępowaniu uproszczonym, zaś zgodnie z art. 505³ § 3 k.p.c., jeżeli powód dochodzi w postępowaniu uproszczonym części roszczenia, to sprawa podlega rozpoznaniu w takim postępowaniu tylko wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całego roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. Zważywszy na wysokość całego roszczenia - przekraczającego kwotę 200 000 zł, tryb uproszczony co do części tego roszczenia, tj. prowizji za listopad 2008 r. nie był właściwy, a w efekcie nie mógł mieć zastosowania art. 365 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, łączący strony stosunek prawny, z uwagi na przeważające elementy właściwe dla umowy agencyjnej, nawet przy przyjęciu, że obie te umowy mają charakter nienazwany, nie może być zakwalifikowany do umów, o których mowa w art. 750 k.c., a w efekcie wykluczona jest możliwość stosowania terminu przedawnienia z art. 751 k.c.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w kwestii wykładni oświadczeń woli stron zawartych w umowie z dnia 30 czerwca 2005 r. w spornej kwestii wliczania czynszu za lokal przy ul. D. do kosztów działalności tego sklepu. Uznał, że powódka miała podstawy do przyjęcia, iż zawarty w § 19 zapis, w kontekście całej treści umowy i okoliczności z nią związanych, nakładał na pozwanego obowiązek płacenia czynszu z własnego dochodu - innymi słowy miała podstawy do przyjęcia, że czynsz najmu nie wchodził do kosztów działalności tego sklepu, o których mowa w § 10 ust. 1 umowy. Dodatkowym, niespornym argumentem za takim stanowiskiem było to, że faktury dotyczące zarówno najmu tego lokalu, jak i mediów za jego funkcjonowanie (prąd, woda, telefon itp.), były wystawiane na nazwisko pozwanego, a ponadto zawarty w § 10 ust. 1 zapis: „koszty inne związane z działalnością sklepu po ich zatwierdzeniu przez zleceniodawcę” literalnie nie obejmował kosztów najmu, gdyż skoro ponosił je pozwany, to nie było potrzeby ich zatwierdzania przez niego, gdyż byłoby to nieracjonalne. Ponadto pozwany nie udowodnił, aby powódka przy zawieraniu umowy z dnia 30 czerwca 2005 r., podpisała również wzór arkusza rozliczeniowego, w którym jednoznacznie wskazano, że czynsz za najem lokalu użytkowego stanowi

element kosztów prowadzonej działalności, tym bardziej, że w powołanej umowie nie jest ten dokument wymieniany jako jeden z jej załączników.

Sąd Apelacyjny zaakcentował, że na nieprawidłowość zaliczania do kosztów należności za najem, zwracała powódce uwagę prowadząca jej księgowość świadek K. K., co dodatkowo potwierdza wyniki zastosowanej kombinowanej metody wykładni oświadczeń woli stron tej umowy.

Okoliczność, w jaki sposób pozwany rozumiał (czy mógł rozumieć z punktu widzenia uczestnika obrotu gospodarczego prowadzącego swe interesy z należytą starannością) sporny zapis § 19 umowy, nie jest istotny, gdyż to on redagował umowę, a wobec tego musi ponosić konsekwencje związane z niejasnym brzmieniem niektórych zapisów, które mogły być zrozumiane przez kontrahenta inaczej, niż jego (pозwanego) intencje, skoro nie zostały one dostatecznie sprecyzowane w pisemnej umowie. Nie mają też znaczenia - przy wykładni umowy z 30 czerwca 2005 r. - tego typu umowy zawierane przez pozwanego z innymi osobami, albowiem nie są objęte niniejszym sporem, gdyż zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 353¹ k.c., pozwany mógł uregulować z pozwaną stosunek prawny odmiennie, nawet odstępując od stosowanych standardowych rozwiązań.

W konsekwencji zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. w przypadku umowy z dnia 30 czerwca 2005 r. nie zasługiwał, w ocenie Sądu Apelacyjnego, na uwzględnienie.

Natomiast trafny okazał się, zdaniem Sądu, zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c., jeśli chodzi o umowę z dnia 1 października 2005 r. W ocenie Sądu, skoro powódka jeszcze przed podpisaniem tej umowy wiedziała, w związku z wykonywaniem umowy z dnia 30 czerwca 2005 r., jak faktycznie jest rozumiany przez pozwanego sporny zapis § 19 w zw. z § 10 ust. 1 i mimo to zdecydowała się na podpisanie drugiej, identycznej w treści umowy, to oznacza, że zgodziła się z interpretacją tej umowy prezentowaną przez pozwanego. Powódka, jako profesjonalista w zakresie obrotu prawnego - gospodarczego (art. 355 § 2 k.c.), dla rozwiania własnych wątpliwości powinna była ustalić z innymi agentami pozwanego jak jest rozwiązana kwestia składników kosztów działalności sklepów oraz skonfrontować zaistniałą sytuację z treścią wcześniej otrzymanego pustego wzoru

arkusza rozliczeniowego, w którym został wymieniony czynsz, jako składnik kosztów działalności sklepu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił żądanie powódki o zasądzenie prowizji obejmującej koszty najmu drugiego lokalu.

Od powyższego orzeczenia skargi kasacyjne złożyły obie strony.

Strona pozwana, opierając skargę kasacyjną na obu podstawach, zarzuciła w ramach naruszenia prawa materialnego naruszenie art. 65 k.c. przez błędną wykładnię i dokonanie oceny oświadczeń woli stron złożonych w momencie zawierania umowy z dnia 30 czerwca 2005 roku, w oderwaniu kontekstu sytuacyjnego leżącego u podstaw zawarcia umowy; art. 758¹ k.c. przez błędną wykładnię i nieprawidłowe określenie zasad ustalania wysokości wynagrodzenia za świadczenie usług w ramach umowy agencyjnej; art. 106 ust. 1 w zw. z art. 19 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (t.j.: Dz. U. 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) oraz art. 21 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j.: Dz.U. 2012 r. poz. 749) w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług oraz art. 59 § 1 pkt 9 w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, przez ich niezastosowanie. W ramach naruszenia przepisów prawa procesowego zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez brak omówienia w uzasadnieniu wyroku przyczyn nieodliczenia od zasądzonej na rzecz powódki kwoty określonej stawki podatku od towarów i usług.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie, jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 czerwca 2012 r., i oddalenie powództwa w całości; w każdym przypadku o orzeczenie o kosztach o postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Z kolei strona powodowa w skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, zarzuciła naruszenie: art. 65 § 1 i 2 k.c. przez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na błędnym uznaniu, że decydujące znaczenie

dla wykładni postanowień umowy pisemnej ma mieć sposób rozumienia postanowień pisemnej umowy jednej ze stron umowy tj. strony składającej oświadczenie woli oraz błędnym uznaniu, że sens oświadczeń woli wyrażonych w pisemnym dokumencie powinien być ustalany na podstawie sposobu rozumienia oświadczenia woli wyrażonego na piśmie przez jedną ze stron, która przygotowała pisemny dokument obejmujący złożone oświadczenie woli; art. 76 w zw. z art. 78 § 1 k.c. przez jego nieprawidłową wykładnię polegającą na błędnym uznaniu, że w sytuacji, gdy strony w pisemnej umowie zastrzegły iż zmiany umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności, do dokonania zmiany pisemnej umowy wystarczy wręczenie przez jedną stronę umowy drugiej stronie umowy arkusza rozliczeniowego, którego treść nie nawiązuje bezpośrednio do treści pisemnej umowy, ani też nie stanowi integralnej części pisemnej umowy.

W konkluzji wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania; w każdym przypadku o orzeczenie o kosztach o postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strony powodowej, pozwany wniosł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Punktem wyjścia dla ustosunkowania się do obu skarg kasacyjnych musi być analiza, czy właściwe było samo podejście Sądu Apelacyjnego do rozpoznania niniejszej sprawy, polegające na dokonaniu odmiennej oceny praw i obowiązków stron wynikających z jednobrzmiących umów z dnia 30 czerwca oraz z dnia 1 października 2005 r. w zakresie dotyczącym rozliczania czynszu za lokale, w których powódka prowadziła sprzedaż. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że głównym argumentem, który zdecydował o odmiennej interpretacji przez Sąd Apelacyjny obu umów w tej kwestii było to, że powódka przed podpisaniem drugiej umowy знаła już stanowisko pozwanego, który - wbrew literalnemu brzmieniu § 19 ich treści - utrzymywał, że koszty najmu lokali obciążają powódkę. Kluczowe znaczenie ma tu następujący fragment tego uzasadnienia: „Stanowisko pozwanego było w tej materii jednoznaczne i nieustępliwe. W związku z tym, jeśli

{powódka} zdecydowała się na podpisanie identycznej w treści umowy, jak umowa z dnia 30 czerwca 2005 r., to nie może już dla siebie wywodzić pozytywnych skutków wynikających ze spornych zapisów”. Powódka, kwestionując taki sposób wykładni umów, trafnie podnosiła, że jej postawa i odmienne rozumienie spornych postanowień umownych było równie konsekwentne, jak podejście pozwanego. Należy podkreślić, że w stanie faktycznym sprawy, w którym od początku realizacji obu umów sporna między stronami była kwestia, którą z nich obciąża koszt najmu lokali, stosując tryb rozumowania Sądu, można dojść - i to w sposób niepozbawiony racji - do zupełnie przeciwstawnej konkluzji. Skoro bowiem pozwany, znając odmienne, kategoryczne stanowisko powódki w tej mierze, podpisał taką samą w treści umowę na prowadzenia przez nią drugiego lokalu, to wolno jest przyjąć, że widocznie zgodził się ostatecznie z tym, że koszty te mają obciążać jego. Na obecnym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie przesądza, która ze stron sporu ma tu rację, podkreśla jedynie, że zastosowanie przez Sąd Apelacyjny swoistego kompromisu przy interpretacji treści wiążących je umów nie może się ostać, gdyż narusza reguły wykładni wynikające z art. 65 k.c., co uzasadnia zarzuty obu skarg kasacyjnych uchybienia temu przepisowi i jest wystarczającą podstawą do ich uwzględnienia (art. 389¹⁵ k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c.). Odtworzenie przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku rzeczywistej treści woli stron jest bowiem nieprzekonujące i wymaga dodatkowych, pogłębionych rozważań, uwzględniających tzw. kombinowaną metodę wykładni oświadczeń woli, w powiązaniu z kontekstem sytuacyjnym, w jakim doszło do zawarcia i realizowania obu umów (por. w tej kwestii orzecznictwo Sądu Najwyższego zawarte m.in. w wyrokach z dnia 20 stycznia 2011 r., I CSK 173/10 oraz I CSK 193/10, z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 161/11, z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 472/11 - niepubl., czy z dnia 2 grudnia 2011 r., III CSK 55/11, G. Prawna FiP 2011/245/7).

W razie uwzględnienia roszczenia powódki, będzie wymagał rozważenia zarzut pozwanego o niedopuszczalności zasądzania na jej rzecz świadczenia wraz z VAT - em, wobec przedawnienia tej należności podatkowej (art. 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jedn.: Dz. U. 2011 r., Nr 177, ze zm.) w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. 2012 r., poz. 749). Należy zaznaczyć,

że zarzut ten był zgłaszany przez niego w postępowaniu apelacyjnym w piśmie procesowym (k. 686), jednakże Sąd Apelacyjny z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. w ogóle nie odniósł się do niego.

Na koniec należy zgłosić uwagę w ramach przysługujących Sądowi Najwyższemu uprawnień nadzorczych co do kwestii o charakterze pozainstancyjnym, nieporuszonej w skargach kasacyjnych. Otóż Sąd Apelacyjny zbyt powierzchownie potraktował problem, jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma wyrok wydany w sprawie ... 417/09/S oraz wyrok Sądu Okręgowego ... 80/11., oddalający w tamtej sprawie apelację pozwanego. Przede wszystkim nie jest pewne, w jakim ostatecznie trybie rozpoznawano tamtą sprawę. Z dołączonych do sprawy niniejszej odpisów wydanych tam wyroków można bowiem wnosić o istnieniu sprzeczności pomiędzy stanowiskami Sądów obu instancji w tej kwestii. Ze stwierdzenia Sądu Rejonowego zdaje się wynikać, że rozpoznawał on ostatecznie sprawę w postępowaniu zwykłym (k. 174), podczas gdy Sąd Okręgowy zakwalifikował ją do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym (k.185), co zostało zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny w sprawie niniejszej. Wobec braku akt sprawy ... 417/09/S, trudno jest przesądzić, który z Sądów ma tu rację, co usprawiedliwia pozostawienie tego problemu procesowego nierozstrzygniętym. Wydaje się też, że - wbrew przekonaniu wyrażonemu przez Sąd Apelacyjny - kwestia wpływu wydanych w tamtej sprawie wyroków na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy pozostaje również otwarta (art. 365 § 1 k.p.c.).